

KARI PALIN

JÄLJITYS

JÄLJITYS

KARI PALIN

JÄLJITYS

RIKOSROMAANI

© 2015 Kari Palin

Kustantaja: Bod – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-628-6

1

Esa Blom oli istunut metsässä lähes kaksi tuntia. Aluksi lahonneella kannolla, sitten sammaleen peittämällä laakealla kivellä. Elokuun alun sunnuntai-ilta oli lämmin. Aurinko oli painunut mailleen, mutta sen punerrus hehkui vielä puiden latvoissa. Runsaan puolen kilometrin päässä hänen takanaan kulki Malmin lentokentän itäreuna. Siitä oli jo lähes tunti, kun hän viimeksi oli kuulut laskeutuvan tai nousevan koneen äänen. Hänen edessään metsä päättyi ojaan ja laajan teollisuusalueen reunaan. Esaa ei kuitenkaan kiinnostunut muut kuin sen firman tontti, jonka takarajaa suojasi kolmen metrin korkuinen punainen lauta-aita.

Hän oli käynyt aikaisemmin tien puolella varmistamassa, että kohde tosiaan oli oikea. Mieleen oli palannut yli kolmen kuukauden takainen tilanne teollisuusalueen tiellä, kun Jansson oli pysäyttänyt Volvon ja käskennyt häntä odottamaan sen sisällä. Jansson oli poistunut autosta ja kadonnut läheisen kulman taakse. Esan uteliaisuus oli kuitenkin voittanut, joten hän oli noussut autosta ja astellut kulmaukseen, mistä oli vai-vihkaa kurkannut.

Hän oli ehtinyt nähdä Janssonin livahtavan erään portin pikkuovesta sisään. Aidassa olevasta kyltistä päätellen kyseessä oli rakennusliike. Esa oli laskenut, että se oli vasemmalta lukien seitsemäs portti, ja palannut autoon. Tänään Esa oli varmistanut, että tuon punaisen lauta-aidan takana oleva tontti oli varmasti se sama. Hän siemaisi viinipullosta pitkän kulauksen ja sytytti uuden tupakan.

Hänellä oli miellyttävällä tavalla jännittynyt olo. Hän ei kokenut enää sellaista epävarmuutta kuin vielä pari tuntia sitten. Päinvastoin hän oli alkanut tuntea itsensä yhä enemmän tilanteen herraksi. Neljännestunnin kuluttua hän laski tyhjän viinipullon maahan ja nousi seisomaan. Jalat tuntuivat kankeilta ja päässä pikkuisen huippasi. Hän käveli punaisen aidan oikeanpuoleiseen pätyyn. Siitä alkoi välittömästi naapurifirman teräsverkkoaita, jonka takana, kaarikattoisen peltihallin sivulla, seisoi ikäloppu linja-auto ja sen kyljessä makasi läjäpäin käytettyjä autonrenkaita ja osin jo ruostunutta metalliromua. Esa tarttui sormilla verkkoaitaan ja asetti lenkkitossun kärjen verkon silmään. Sitten hän lähti kiipeämään. Lenkkitossut lipsuivat ja sormitaitteissa vihloi, mutta vähän kerrallaan hän ponnisteli ylöspäin. Harjalle päästyään hän tarttui viereisen lauta-aidan yläreunaan ja kurkisti sen yli. Piha-alueen aidanvierustat olivat täynnä monenlaista rakennuslalla käytettävää materiaalia, joista osaa suojasi lautakatokset ja osaa

pressut. Pihan keskellä seisoj vihreä kuorma-auto, joka oli varustettu lavanosturilla. Hieman sivummalla seisoj samalla vihreällä maalattu Citroen-pakettiauto. Vasemmalla kohosj pitkänomainen, yksikerroksinen vaaleanruskea puurakennus. Esa tarkasteli rakennusta ja sen ikkunoita. Sitten hän silmäili pihaa lähes viisi minuuttia, mutta mitään elomerkkejä ei näkynyt eikä kuulunut. Esa ylitti aidan ja laskeutui pressulla peitetyn lautakasan päälle. Siitä hän hyppäsi maahan ja oli kaatua. Hän kiersi kuorma-auton etupuolelle ja edelleen rakennuksen portinpuoleiseen päätyyn, missä oli kaksoisovet ja niiden keskellä jyrkä riippulukko. Nyt täytyy keskittyä, Esa tuumasi. Jostain täältä Jansson oli kaaman hakenut, siitä ei ollut epäilystäkään. Miksi se muuten olisi vasta täällä käynnin *jälkeen* luovuttanut paketit hänelle myytäväksi? Kymmenen pientä minigrip-pussia, joissa kussakin gramma heroiiia. Hän oli tullut entistä vakuuttuneemmaksi, että homman takana ei ollut Jansson, joka vain esitti isompaa tekijää kuin oli. Esa tiesi hyvin, että ainoastaan harva kentällä pyörivä diileri oli perillä oman organisaationsa rahoittajista. Mutta sillä seikalla ei nyt ollut väliä, häntä kiinnosti ainoastaan kätköpaikan löytäminen. Esa pujottaui betonimyllyn ja siirtolavapinon välistä rakennuksen taakse.

Hän alkoi kurkistella ikkunoista sisään. Neljän ensimmäisen ikkunan takana erottui samaa yhtenäistä varas-

tohallia. Mutta viidennen takana hän erotti toimistopöydän ja sillä tietokoneen, puhelimen ja paperipinkkoja. Hän koetti ikkunaa, se oli säpissä. Hänen mielessään kävi että pihalta saattaisi löytyä sorkkarauta tai vastaava, mutta sen etsiminen veisi liikaa aikaa. Silmäiltyään ympärilleen hän huomasi maassa puolikkaan tiilen. Hän nosti sen ylös ja kuunteli hetken.

Sitten hän iski tiilen kulmalla ikkunarudun reunaan. Räsähdystä seurasi helinä, kun lasinsirpaleet putoilivat huoneeseen. Esa heitti tiilen maahan. Hän tunsii humalatilasta huolimatta pelkoa; se ei muistuttanut sitä jännitystä, jota hän tavallisesti oli keikkapaikoilla kokenut. Niissähän oli pahimmassa tapauksessa ollut seurauksena pidätys, kuulustelut ja rosiksen jälkeen kakun lusiminen pois. Mutta nämä tyypit eivät jäljitelleet poliiseja eikä tuomareita.

Hän oli pohdiskellut sitäkin mahdollisuutta, että oliko hän tulossa oikeasti hulluksi kun ryhtyi tällaiseen. Hän oli varma, että ainakin muut olisivat pitäneet häntä pahasti pimahtaneena, mikäli olisivat tienneet hänen aikomuksistaan. Mutta heti kun mieleen nousi taas kätkö, jonka hän uskoi rakennuksessa odottavan, siirtyi pelko taaemmaksi.

Hän oli viime aikoina useaan otteeseen hellinyt kuvitelmaa, jossa hän löytää täältä vähintäänkin puoli kiloa heroiniä (ja mahdollisesti myös tukuttain rahaa).

Hän oli laskenut, että puoli kiloa hepoa tekisi katukaupassa parhaassa tapauksessa noin seitsemänkymmentäviisi tuhatta euroa, ja sen kun myisi kerralla vaikka Tukholmassa tai Köpiksessä, irtoaisi siitä hyvinkin semmoiset viisikymmentä tuhatta. No, ainakin neljäkymmentä tonnia. Mutta kamaahan voisi olla vaikka nelinkertainen määrä ja rahaa tulisi sen mukaisesti. Sitten joskus myöhemmin kun savu olisi jo laskeutunut, hän voisi ottaa yhteyttä Siniin ja ehdottaa tälle muuttoa vaikka Portugaliin. Siellä he voisivat rakentaa kaiken alusta, uudelta pohjalta. Vähän niin kuin faijakin oli onnistunut tekemään sen toisen muijansa kanssa. Tosin ihan laillisin keinoin. Ja faijahan oli sentään vanhoja venkuloita, lusinutkin yli viisitoista vuotta. Miksei siis hänkin kykenisi samaan? Mutta jotenkin olisi ensin päästävä alkuun. Hän oli hellinyt suunnitelmaa aluksi pelkkänä mielikuvitusleikkinä. Mutta sitten se oli alkanut työntyä mieleen yhä vain useammin. Kunnes eräänä päivänä päätös oli vain syntynyt. Hän oli lopettanut kaman myymisenkin jo toista kuukautta sitten. Hän oli valehdellut Janssonille kuulleen, että luultavasti häntä seurataan, ja asia oli sillä selvä. Hän oli luovuttanut ”työkännykän” pois, saanut hieman käteistä ja kehotuksen pysytellä kaukana muista diilereistä ja varsinkin Janssonista. Joten nyt häntä tuskin osaittaisiin enää yhdistää menossa olevaan keikkaan. Esa pujotti kätensä ruudun reijästä ja aukaisi ikkunan haat.

Hän veti ikkunan selälleen, kuulosteli hetken, ja kiipesi sitten sisälle. Lasinsirpaleet narskahtelivat tossujen alla. Hän asteli pöydän luokse. Tällä kertaa hänen ei tarvitsisi huolehtia ainakaan sormenjäljistä; tämä porukka tuskin kääntyisi ihan ensimmäiseksi kyttien puoleen, kun ne huomaisivat tapahtuneen. Hän poimi pöydältä paperiarkin. Se oli jokin toimituslasku sementistä. Vastaanottaja: Rakennus- ja saneerausliike Matero Oy. Hän tarkasteli vielä paria muutakin paperia ja törmäsi samaan nimeen. Yhden allekirjoituksena seiso i selvästi Lauri Matero. Sen täytyi olla tämän lafkan omistaja, hän päätteli. Sitten hän vetäisi auki pöydän ylimmän laatikon.

– Katos vaan, hän totesi ääneen.

Laatikon etuosa oli miltei täynnä paperiarkkeja, mutta sen peräpuolella lepäsi pullo Koskenkorvaa. Hän nosti sen ylös, sisällöstä oli yli puolet jäljellä. Hän avasi korkin ja nuuhkaisi, aidolta tuoksahti. Sitten hän otti mo jovan ryypyn, irvisti ja puhalsi ilmat keuhkoistaan. – Kiitti vaan helvetisti.

Hän ryhtyi käymään läpi laatikoita. Sitä mukaa kun laatikko oli tarkistettu, hän nosti sen lattialle ja tunnusteli tyhjäksi jääneen aukon sivut.

Mutta mitään merkkejä kamasta ei löytynyt. Hän istahti tuoliin ja katseli ympärilleen. Mihinkä hän itse piilottaisi kaman ja rahat? Kassakaappia ei huoneessa nä-

kynyt. Ja jos olisi ollutkin, niin tuskin siellä mitään pimeää olisi säilytetty, hän järkeili. Poliisiratsiassahan se olisi ollut ensimmäisiä kohteita. Esa nousi, meni hyllykön eteen ja vetäisi ensimmäisen kansion ulos.

Hän aukaisi kannen, pelkkiä asiapapereita. Hän pudotti kansion lattialle ja tarttui seuraavaan. Lopulta lattialla makasi sokin sokin kymmeniä kansiota. Hän siirtyi kaksioviselle kaapille ja kiskaisi molemmat ovet auki. Toisessa riippui kahdet keltaiset haalarit ja sininen sadetakki, joiden taskut hän kopeloi. Ylähyllyllä oli kaksi lippalakkaa ja valkoinen kypärä, niiden alta ei löytynyt mitään. Alhaalla sojottaneet kahdet saappaat ja kenkäparin hän käänsi nurinniskoin ja heitti ne lattialle.

Toisessa kaapissa riippui musta talviulsteri, punainen ulkoilupusero ja ruudullinen bleiseri, jonka taskusta löytyi kahden euron kolikko. Hän tarttui kaapin takareunaan kaksin käsin ja riuhtaisi voimalla. Kaappi rysähti vasten lattiaa. Sen takaa ei paljastunut muuta kuin tanssivia pölyhaituvia.

Esa palasi pöydän luokse. Hänellä alkoi olla kuuma, hiukset ohimoilla ja niskassa olivat kostuneet. Hänen katseensa pysähtyi seinälle kiinnitettyyn Helsingin, Espoon ja Vantaan alueen karttaan. Hän siirtyi sen eteen ja repäisi kartan irti. Seinässä ei näkynyt mitään salalokeroa. Hän teki samoin kahdelle julisteelle, mutta niidenkin taustat olivat pelkkää seinää.

– Jo nyt on perkele, hän ärähti ja hänen mielessään käväisi kysymys: Mitä jos kätkö onkin tuolla varaston puolella? Ja entä piha-alue sitten? Eihän sitäkään voi pois sulkea. Autot?

Hän potki kaksi muovimattoa sivuun ja tarkasteli olisiko lattiassa näkynyt luukun reunoja. Ei mitään. Hän tutki pää kenossa kattoa. Ei luukkua sielläkään. Esa istuutui pöydän ääreen ja otti pullosta huikan. Nyt täytyy pitää hermot hallinnassa, hän ajatteli. Ikkunasta näkyi kuorma-auton peräosa, naapuritontin peltihallin katto ja sen yllä rusottavia pilviä. Hän vilkaisi kuvajais- taan tietokoneen ruudusta, hiukset olivat valahtaneet otsalle. Pöydällä oli päivävyri, tämänpäiväistä lehteä ei oltu repäisty irti: elokuu 2004, sunnuntai, 22. päivä. Sit- ten katse osui lankapuhelimeen. Hänelle tuli äkkiä halu soittaa Sinille. Ihan vain kuullakseen tämän äänen. Nyt olisi tilaisuus, sillä hän ei ollut vielääkään hankkinut toista kännykkää sen tilalle, jonka Jansson oli häneltä ottanut pois. Ei hän tosin omalla nimellä liittymää sai- sikaan, mutta prepaid-liittymä olisi kyllä hankittava ensi tilassa. Ihan vain Sininkin tähden.

Hän tarttui luuriin ja valitsi Sinin numeron. Nauhoi- tettu naisääni kertoi, että numeroon ei saada juuri nyt yhteyttä. Samassa Esa muisti, että Sinihän oli puhunut yövuoroviikosta. Tietysti sairaalassa pidettiin omat kännykät suljettuina. Helvetti. Hän otti eteensä puhe- linluettelon ja etsi Koskelan sairaalan numeron, jonka

naputteli puhelimeen. Hän oli juuri tulossa katuma-päälle, kun nainen vastasi:

– Koskelan sairaala.

– Iltaa.

– Kuinka voin auttaa?

– Siellä on yks Sini Ketola työssä. Yöhoitajana. Voisinko mä saada sen numeron? Tää olis hyvin tärkeä asia.

– Tiedätkö osaston, missä hän työskentelee?

– Valitettavasti...

– Hetkinen vain.

Mitä mä oikein olen tekemässä? Esa ajatteli. Olenko mä jo näin jurrissa? Enhän mä nyt saatana tänne soittamaan ole tullu, keikkapaikalle.

– Hän on osastolla 12. Haluatteko että yhdistän?

– Joo...Tai ei sittekään. Jos antaisit sen numeron vaan.

– Se on

– Pieni hetki, Esa sanoi ja sieppasi kuulakynän pöydältä. Hän vetäisi vasemman käden puseronhihaa ylemmäs. – Okei.

Sitä mukaa kun nainen luetteli numeroita, Esa kirjoitti ne ihoonsa. Hän kiitti naista ja sulki puhelimen. Hän kirjoitti numeron eteen vielä nimen Sini ja pudotti kynän pöydälle. Hän sytytti tupakan ja tuijotti puhe-linta. Äkillinen soittohalu hiipui nopeasti kun hän ta-

jusi, että pahimmassa tapauksessa hän voisi joutua etsimään kamaa jopa aamuun saakka. Ehottomasti työ ensin, sitten vasta olisi puhelujen aika. Esa antoi katseensa kiertää huoneessa. Varastonpuoleisessa seinässä ei ollut läpikulkua, joten ei siis auttaisi muu kuin palata ulos ja tunkeutua toisesta ikkunasta sisään. Mutta tupakan hän päätti poltella ensin loppuun.

Esa silmäili pöytää. Tässä se saatanan Matero tsittaa ja piereskelee ja vetelee langoista, hän ajatteli. Missäköhän se asuu? Tietysti jossain isossa haussissa ja pitää viikonloppuisin porukalle grillijuhlia. Purjehtii ja golf-faa ja käy Virossa metsästävässä villisikoja. Kummas-takohan se nettoaa enemmän, rakennus- vai huumebis-neksestä? Meikäläisten ja narkkareitten kustannuk-sella. Hän tiesi olleensa harvinainen diileri, koska ei käyttänyt itse kamaa; hänelle riitti alkoholi.

Hän oli nähnyt ihan tarpeeksi, mitä varsinkin hero-iini sai aikaan. Silti hän oli myynyt sitä lähes puolen vuoden ajan, koska rahaa tuli suhteellisen helposti. Mutta lopulta oli mitta ruvennut täyttymään, kun hä-nelle oli selvinnyt, että heroiniin sekoitettiin liikaa gluteiinia tai mitä lie jauhoa ennen kuin se annettiin hä-nen ja muiden diilereitten myytäväksi.

Siitä oli yksi ja toinen asiakas ruvennut valittamaan ja jopa uhkailemaan. Huomautettuaan asiasta Jansso-nille, tämä oli vain todennut, että ”nehän nyt on saatana

kaikki paranoidisia dorkia, jotka epäilee maitoakin Eri-keepperioks”. Heikko kolahdus keskeytti hänen mietteensä. Esa pudotti tupakan lattialle ja tallasi sen sammuksiin. Hän ei ollut varma oliko ääni lähtöisin läheltä vai kaukaa. Ehkä jokin kansioista oli liikahtanut lattialla, hän arveli. Kuitenkin hän siirtyi pihanpuoleisen ikkunan eteen ja painoi kasvonsa kiinni ruutuun nähdäkseen paremmin portin suuntaan. Hämärä oli alkanut jo laskeutua. Kaikki näytti olevan ennallaan.

Ei helvetti, nyt on painuttava sinne varastoon, hän päätti ja kieräytti korkin pulloon ja työnsi sen puseronsa povitaskuun. Ennen kuin tässä alkaa kuulla saatana harhoja. Hän meni avonaisen ikkunan luokse, nosti polvensa ikkunalaudalle ja tarttui käsillä pieliin. Samaan aikaan kun hän pudottautui maahan, hän ehti nähdä tumman hahmon vasemmalla puolellaan. Sitten suhahti ja hän näki kirjavan valomerren ennen kuin pimeys verhosi kaiken.

Kun Esa raotti silmiään ja näki edessään lattialla lojuvan pöytälaatikon, hän ei aluksi kyennyt ajattelemaan mitään, tuijotti vain tuota laatikon kylkeä, jonka keskellä kulki ohut halkeama. Sitten hän erotti ääniä, joista alkoi muodostua sanoja. Hän ei käsittänyt niiden sisältöä, mutta toinen ääni kuulosti tutulta. Kului vielä hetki ennen kuin hän tajusi, että puhuja oli Jansson. Miksi hän makasi tässä? Hän ei kohottanut päätään, mutta näki laatikon vierellä revenneen seinäkartan.

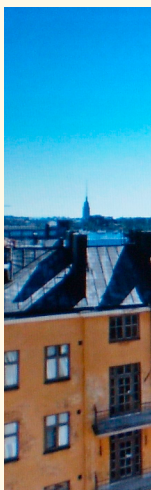
Äkkiä hän alkoi muistaa. Toimisto. Ikkunasta ulos. Silloin häntä oli lyöty. Mutta sehän oli tapahtunut ulkona. Nyt hän makasi lattialla. Hänet oli siis raahattu takaisin sisälle. Hän tunsi kipua takaraivossa. Se sykki. Hänen teki mieli tunnustella jomottavaa kohtaa, mutta piti kuitenkin kätensä paikallaan. Jotenkin hän ymmärsi, että oli parasta näytellä tajutonta.

Nyt Esa kuuli toisen miehen äänen, vieraan. Se oli kiihtynyt.

– Ai mukana? Toit sen saatana autolla tänne alueelle. Minkä helvetin takia?

Harri Blom on entinen laitapuolen kulkija, jolle elämä hymyilee nykyisin.. Sitten hänen poikansa tapetaan raa'asti. Isä ja hänen nuoruuden ystänsä alkavat selvittää tapausta poliisien lisäksi. Mutta pian ystäväysten sinnikäs rikollisen jäljitys uhkaa muuttua vaaraksi omallekin hengelle.

Romaanissa nousevat esille henkirikoksen ohella isän syyllisyys, alkoholismi, ystävyys ja usko siihen, että periksi ei kannata antaa. Kaiken taustalla elää Helsinki .

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi